

Zelenický spravodaj

ČASOPIS EV A.V. CZ V HORNÝCH ZELENICIACH

ročník XXIII

štvrté mimoriadne číslo

apríl 2020

**Aj v tomto mimoriadnom čísle časopisu Vám chceme ponúknuť povzbudenie do Vašich dní.
Nájdete tu spracované témy piatich povel'konočných nediel' podľa cirkevného kalendára.**

- ☉ **Tlačenie Spravodaja môžete podporiť milodarom** na účet: SK91 0900 0000 0000 4553 5500
- ☉ **Každodenné povzbudenie** môžete nájsť v skupine OLEJ na messengeri, ktorá zoskupuje členov nášho zboru a priateľov ku večernej pobožnosti.
- ☉ Rada sa s Vami porozpráva a pomodlí (na Vaše oslovenie Vám späťne zavolá) naša zborová farárka.
číslo mobilu: 0944 067 969
- ☉ Na www.ecav.sk nájdete zoznam elektronických adries, na ktorých sa denne ponúka duchovný pokrm.
- ☉ Ani v najbližšie nedele sa nebudeme môcť stretnúť v kostole. Aj v tie nedele však pokľakne ku oltáru v našom kostole aspoň farárka sama a bude sa Pánovi modliť za každého z nás.
Na modlitbách bud'me všetci vytrvalí.

☩ 1. nedeľa po Veľkej noci ☩   **Téma:** Blahoslavená viera   **ES:** 634, 495, 696   19.4.2020

miesto úvodu: Uholný kameň   *Martin Rázus*

Keď počujem žehrať na náboženstvo, prichodí mi na um stavisko staré, veľmi staré, s ozrutným vyčnievajúcim a neforemným uholným kameňom. Kto šiel popri dome - iste zavádil pohľadom do toho kameňa. Nejedem už do ráva majiteľovi: „Človeče, ako to len môžeš trpieť v tom uhle? Ved' ti zohyžďuje celé bývanie!“

Dlho uvažoval majiteľ, čo počať, keď on zas už navykol na kameň. Ľuďom to len nedalo pokoja. Vysmievali ho i nahovárali obnoviť dom, keď má za čo. Kto by vraj i býval v takej diere zo starého veku! Akýsi staviteľ vyrátal mu, ako budova postúpi v cene, keď sa krov pokryje gliedenou škridlou, steny obielia, okná natrú, ale najmä - keď sa ten ohyždný kameň vyrazí z uhla...

„To si len za starých čias dovoľovali ľudia také nevkusné hlúposti! Vyvalíme to a podmúrame kresaným kameňom. Spodok ohádzeme cementom. Radosť bude pozrieť na to!“ neustával staviteľ.

Človek konečne pristal.

Práca sa začala pri schvaľovaní okoloidúcich, z nich mnohí o kameň zavádili. Deti tliekali od radosti, keď robotníci vyvalili kameň a chcejúc polichotiť verejnej mienke - vrhli ho do neďalekej kaluže vedľa cesty. Uhol podmúrali, obhádzali cementom a o niekoľko dní bol dom ako nový!

Majiteľ sa tešil. Ale nezadlho. Steny, čo stáli nepohnute od nepamäti, počali sa pukať. Vápno sa rýpalo, tehla vypadávala raz tu - raz tam, až sa dom smerom k obnovenému uhlu naklonil. A keď sa istého večera zem nepatrne zachvela - zrútil sa s rachotom na hromadu a obyvateľov zasypal.

To mi prichodí na um, keď počujem žehrať na náboženstvo, imanie to prazvláštneho druhu, jeho cenu poznať naozaj len vtedy, keď ho nieto!

Biblický kázňový text: Jn 21, 1-14 (neveriaci Tomáš)

Po svojom zmŕtvychvstaní sa Ježiš zjavil učeníkom. Tomáš s nimi nebol. Keď sa s nimi stretol a oni mu povedali, že Ježiš žije, Tomáš nechcel uveriť, dokiaľ sa sám nepresvedčí: „*Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.*“ [Jn 20,25] Na základe tohto vyhlásenia dostal prezývku „neveriaci Tomáš“. O týždeň neskôr sa Ježiš znovu zjavil učeníkom a Tomáša vyzval, aby vložil prsty do jeho rán: „... *A nebud' neveriaci ale veriaci.*“ [Jn 20,27] Tomáš pred ním padol na kolena a vyznal, že Ježiš je jeho Pán. Pre budúcnosť mal tento výrok d'alekosiahly význam, pretože sa Tomáš stal zárukou a istotou, že apoštoli skutočne stretli zmŕtvychvstalého Krista. Podľa tejto udalosti je v gréckokatolíckej a pravoslávnej cirkvi pomenovaná Tomášova nedeľa, ktorá je prvou nedeľou po Veľkej noci. Nám Chrámová agenda tiež na dnes ponúka práve tento príbeh, aby sme si cez osobu Tomáša uvedomili, že viera je blahoslavená. Sme vďační za Tomášovu neveru, aj keď nám nie je jasná.

V poslednej dobe sa učíme dávať si pozor pred nebezpečným neviditeľným nepriateľom. Mnohé krásne veci bývajú tiež neviditeľné. To, čo sa nás najsilnejšie dotýka, v dobrom, aj v ťažkom, je neviditeľné. Najdlhšie si zapamätáme, kľúčový dojem o osobe alebo udalosti v nás na celý život zanechá nie vzhľad osoby či miesta, ale to, ako sme sa pri ňom, pri tom, cítili. Preto je dosť prekvapujúca Tomášova neschopnosť uveriť slovám svojich kolegov o živom, vzkriesenom Ježišovi. On sám mal s Ježišom svoje zážitky, mal o ňom vytvorenú vlastnú predstavu. Teraz mal ešte aj možnosť vidieť, akí očarení boli zo stretnutia so Vzkrieseným jeho priateľia. Napriek tomu hľadá telesné, hmatateľné dôkazy. Človek je orientovaný na čisto viditeľné, telesné, len kým ešte žije na nízkej, primitívnej telesnej úrovni. Keď jeho duchovná úroveň stúpne, človek získa schopnosť rozumieť veciam, vidieť neviditeľné, prestáva byť orientovaný výlučne na telesné zmysly, vníma širšie, hlbšie, dôkladnejšie, predovšetkým duchovnými zmyslami...

Tomáš je človekom, u ktorého by sme takýto duchovný zrak už mohli bezpochyby predpokladať. Je jedným z dvanástich Kristových apoštolov, ktorého meno sa v evanjeliách spomína pri vyvolení dvanástich, v texte o vzkriesení Lazára, pri Poslednej večeri, o Tomášovom pochybovaní, pri Ježišovej rozlúčkovej reči a pri očakávaní zostúpenia Svätého Ducha – minimálne pri týchto udalostiach osobne bol. Pochádzal z Galiley a patril medzi najvernejších a najodvážnejších Kristových učeníkov. Prvé svedectvo o Tomášovej viere podáva evanjelista Ján. Ježiš sa bol rozhodol odísť do Betánie a učeníci ho odhovárali, pripomínajúc mu nedávnu udalosť, keď ho v Judey chceli Židia ukameňovať. Tomáš vtedy povedal ostatným učeníkom slová, ktorými dokázal svoju vieru a ochotu obetovať za Ježiša svoj život: „*Podme aj my a umrime s ním!*“ [Jn 11,16] Vidíme ho tu ako odvážneho, presvedčeného o veľkosti osoby Krista a odhodlaného byť mu úplne oddaný. V svedectve o Poslednej večeri sa uvádza, že Ježiš vysvetlil učeníkom, aký bude jeho osud a tiež, že im pripraví miesto a vráti sa po nich. Povedal im, že vedia kam ide, aj to, ako sa tam dostanú oni. Vtedy Tomáš odporoval: „*Pane, nevieme, kam ideš. Ako môžeme poznať cestu?*“ [Jn 14,5] Ježiš mu na to odpovedal významnými slovami: „*Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa. Ak ste ma spoznali, budete poznať aj môjho Otca. Odteraz ho už poznáte a videli ste ho.*“ [Jn 14,6-7] Tu Tomáša vidíme ako mysliaceho, ktorý sa pýta a hľadá odpovede.

Ako to, že ten apoštol, akého ho predstavujú evanjeliá, nedokáže veriť slovám svojich očarených kolegov? Strach by mohol byť jedným z možných dôvodov. Strach robí tmú, zatemňuje zmysly, zatvára zrak, robí paniku, zbavuje schopnosti bystrého úsudku, zastavuje, blokuje, umŕtvuje, zabíja pasivitou. Všetci učeníci sa báli. Sedeli v hornej sieni za dobre zatvorenými dverami. Mali dôvod báť sa. Ich učiteľ a práve vrchnosť spolu so zástupmi ľudu odsúdila na smrť a zabila. Nebol na to z ľudského uhla pohľadu reálny dôvod, a predsa sa to stalo. Podobného osudu sa veľmi báli. Zostali radšej v skrytosti, kým by tí vonku snád nezabudli na tváre mužov, ktorí tri roky denne chodili s Ježišom. Báli sa o svoj život a bolo to normálne. Aj Tomáš sa bál.

Učeníkom, uzavretým strachom, sa po svojej smrti zjavil Ježiš – živý, vzkriesený, v novom tele. Vnútoraná, psychická zmena, akú to v nich vyvolalo, je jedným z najsilnejších dôkazov vzkriesenia. Skupina porazených bojov sa jeden deň ukrýva a o niekoľko dní sa transformuje do bojovníkov, ktorých žiadne prenasledovanie nemohlo umlčať. Kto by tvrdil, že je Kristovo vzkriesenie výmysel, ten by musel vedieť aj túto dramatickú premenu vysvetliť ako dôsledok výmyslu, ktorý sa títo zúfalcí pokúsili vnútiť svetu. Stretnutie s Kristom rozohnalo strach, ktorý im zatemňoval zrak. Jasne videli zmysel a význam a vybrali sa na misiu, ktorá mala všetkým dopomôcť k jasnému pohľadu, a tak ku večnej spáse.

My tiež máme svoj súčasný kolektívny reálny strach. Máme rôzne vlastné, logické aj nelogické strachy. Bojíme sa o živobytie, o bývanie, o budúcnosť našich detí, bojíme sa o zdravie, niekto sa možno aj smrti bojí. Kristus sníma z ľudí pozemský strach. Preberá na seba všetky naše starosti. Keď zažijeme skutočné hlboké stretnutie s Kristom, keď uvidíme jasným zrakom duše silu a zmysel duchovného, to nás zbaví pozemských strachov a urobí nás schopnými vybrať sa na misiu za správne veci. Tak sa stalo pri všetkých apoštoloch, aj pri Tomášovi. Tak aj my: Máme živého Boha za svojho Spasiteľa a Pána. Môžeme všetko oddať do Jeho rúk – naše radosti aj strach. On má silu, múdrosť aj ochotu všetko to niesť. Mnohé naše starosti bude riešiť spolu s nami, mnohé vyrieši aj bez nás. Dôverujme Bohu a dovoľme Mu, aby konal mimo našich strnulých plánov. Zahľadme sa na kríž a prestaňme sa báť. Bývajme denne pod krížom. Spod kríža je najjasnejší výhľad. Bystrý duchovný zrak nám pridá aj odhodlanie ísť za správnymi vecami, propagovať vlastným životom správne hodnoty a vznešené ciele, pomáhať všetkým, no najmä našim najbližším, ku jasnému pohľadu na svet. Všetko ostatné nám aj im bude pridané.

Nech nás neopantáva strach. Nech nás oslobodzuje, posilňuje a smer našim krokom udáva vzkriesený Kristus – tak ako to jednoznačne urobil pri apoštoloch, aj pri Tomášovi. Amen

Oko

Biblický kázňový text: Ezechiel 43, 17 – 31

„Takto vraví Hospodin, Pán: Ovce môjho stáda, hľa, ja budem rozsudzovať medzi ovcou a ovcou a medzi baranmi a kozlami. Či vám je málo, že vypásate najlepšiu pašu a ostatnú šliapete nohami; že pijete čistú vodu a ostatnú kalíte nohami? Moje stádo musí vypásť to, čo bolo došliapané vašimi nohami a musí vypiť vodu skalenú vašimi nohami? Preto takto im vraví Hospodin, Pán: Hľa, ja budem rozsudzovať medzi tučnými ovcami, pretože bokom i plecami odtláčate a svojimi rohmi odstrkávate všetky slabé kusy dotiaľ, kým ich nepovyháňate. Zachránim svoje ovce, aby už neboli korisťou a budem rozsudzovať medzi ovcou a ovcou. Určím nad nimi jedného pastiera a ten ich bude pásť: svojho služobníka Dávida. On ich bude pásť a on im bude pastierom. Ja, Hospodin, budem ich Bohom a môj služobník Dávid bude kniežaťom uprostred nich. Ja, Hospodin, som to povedal. Uzavriem s nimi zmluvu o pokoji, vyhubím zlú zver z krajiny, takže budú bývať bezpečne na púšti a budú spať v lesoch. Udelím požehnanie im i okoliu svojho pahorka a zošlem dažď v primeraný čas. Budú to požehnané dažde! Vtedy poľný strom vydá svoje ovocie, i zem vydá svoju úrodu, a budú na svojej pôde v bezpečí. Potom poznajú, že ja som Hospodin, keď polámem ihlice ich jarma a vytrhnem ich z ruky tých, ktorí si ich podmanili. Nebudú už korisťou národov, nebude ich žrať divá zver, ale budú bývať bezpečne a nikto ich nevyplaší. Zriadiť pre nich slávny sad a nebudú už zachvátení hladom v krajine, nebudú znášať potupovanie od pohanov. Potom poznajú, že ja, Hospodin, ich Boh, som s nimi a že oni, dom Izraela, sú mojím ľudom - znie výrok Hospodina, Pána. A vy, moje stádo, ste ovcami mojej pastvy a ja som váš Boh - znie výrok Hospodina, Pána.“

Dobrým pastierom je Hospodin, náš Boh. Dobrým pastierom je Ježiš Kristus, ktorý život dáva za svoje ovce. My sme ovečky. Na tomto svete na nás prichádza dobré aj zlé. Keď Pastier urobí poriadok, dostane sa spravodlivosti každému a všade nastane ideálny stav – tak ako Pán Boh cez proroka odkazuje zlým vládcom ľudu v tomto úryvku z Biblie. Nastane taký krásny stav sveta, že považujúc sa za dobrých, túžobne čakáme, kedy sa už stane skutočnosťou.

Vysvetlíme si proctvo Kristovým podobenstvom:

Mt 13, 24 – 30 „Predložil im iné podobenstvo: Podobné je kráľovstvo nebeské človeku, ktorý zasial dobré semeno na svojom poli. Ale keď ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, nasial kúkol medzi pšenicu a odišiel. Keď siatina vyrástla a vyklasila sa, ukázal sa aj kúkol. Sluhovia prišli k hospodárovi a povedali mu: Pane, či si ty nezasial dobré semeno na svojom poli? Kde sa teda vzal kúkol? Odpovedal im: Človek nepriateľ to urobil. Opýtali sa sluhovia: Či teda chceš, aby sme ho šli povytŕhať? On odpovedal: Nie! Aby ste pri vytrhávaní kúkol'a nevytrhali s ním nejako aj pšenicu. Nechajte, nech oboje rastie spolu až do žatvy, a keď príde žatva, poviem žencom: Povyberajte najprv kúkol' a zviažte ho do viazaníc na spálenie, ale pšenicu mi zhromaždite do stodoly...“

...Rozsievateľ dobrého semena je Syn človeka; pole je svet a dobré semeno sú synovia kráľovstva, kúkol' však sú synovia toho zlého; nepriateľ, ktorý ho zasial, je diabol; žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli. Ako teda vyberajú kúkol' a pália v ohni, tak bude na konci sveta: Syn človeka pošle svojich anjelov a vyberú z Jeho kráľovstva všetko, čo pohoršuje, i tých, čo páchajú neprávosť a hodia ich do ohnivej pece; tam bude plač a škrípanie zubov. Vtedy sa spravodliví zaskvejú sťa slnko v kráľovstve svojho Otca.“

... aj ak by sme my skutočne boli tými dobrými, musíme vedieť, že stav sveta, kde sme ponechaní žiť spolu so zlými, je pre naše dobro. Dnes totiž trvá tá časť podobenstva, keď sa služobníci pýtajú pána: „Či teda chceš, aby sme šli povytŕhať kúkol'?“ A on odpovedá: „Nie! Aby ste pri vytrhávaní kúkol'a nevytrhali s ním nejako aj pšenicu. Nechajte, nech oboje rastie spolu až do žatvy.“ Pán Boh sa stará, aby nám nebolo uškodené.

Namiesto reptania, radšej denne kontrolujeme, či sme plodonosní. Tie dve rastliny, kúkol' aj pšenica, sa navzájom dosť podobajú, no s jasným poznávacím rozdielom – na vrchu kúkol'a je dovysoka sa týčiaci prázdny kvet, na vrchu pšenice k zemi sa skláňajúci bohatý klas.

Ďakujeme Pánu Bohu, že nám ešte dáva čas, aby sme sa, ovečky, pozreli do zrkadla a urobili potrebné úpravy, skôr ako „Príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci anjeli s Ním, posadí sa na trón svojej slávy i zhromaždia sa pred Neho všetky národy; a oddelí ich, ako pastier oddeľuje ovce od kozlov, a postaví si ovce sprava, kozlov však zľava... i pôjdu spravodliví do večného života.“ [Mt 25, 31-32.46] Amen

OKo

Slová Písma Svätého: Jn 13, 31 – 36 „Keď vyšiel, riekol Ježiš: Teraz je oslávený Syn človeka a Boh je oslávený v Ňom. A keď je Boh oslávený v Ňom, aj Boh oslávi Jeho v sebe, a hneď Ho oslávi. Deti, ešte máličko som s vami. Budete ma hľadať, ale ako som Židom povedal, aj vám hovorím teraz: Kam ja idem, tam

vy nemôžete prísť. Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa vzájomne milovali; ako som vás ja miloval, aby ste sa aj vy vzájomne milovali. Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učenci, keď sa budete vzájomne milovať. Povedal Mu Šimon Peter: Pane, kam ideš? Ježiš odpovedal: Kam ja idem, tam teraz nemôžeš ísť za mnou, ale neskôr pôjdeš za mnou.“

namiesto kázne: Schody Martin Rázus

Prichodia mi na myseľ, kedykoľvek počujem hovoriť o láske... Prvé z nich sú drevené, druhé kamenné, tretie medené, štvrté z čistého zlata, nad nimi uprostred nádhernej záhrady skvie sa palota z krištáľu. Oči smrteľných miliónov upierajú sa z údolia na jasavú fasádu, kde tušia, že prebýva Duch najväčšej dokonalosti. Schody, vedúce do záratnej výšky, najviac ani nebadajú. Im sa zdá, krok - a môžu sa pokochať v hriadkach nevídaných kvetov, svieži vzduch vydechujúcich, bujarých alejach a rozhl'adiet' sa z terasy čarovnej záhrady po svete rozloženom v hĺbinách ...

A jednak - koľká to námaha prejsť všetky stupne tých štyroch schodov s bránami, na nich je ich symbol vydlabaný majstrovskou rukou!

Pred prvými schodmi je brána drevená a na nej výjav, ako boháč obetuje časť svojho imania na výchovu spustnutých dietok. Z čít nevolá mu láska, iba chladná vypočítavosť, objasnená nápisom: Robte dobre iným a nemusíte sa ich zášti ľakať! Potom túto bránu prejdú tí, čo nepoznajú lásku, ale vedia robiť dobre z najvlastnejšieho záujmu.

Pred druhými schodmi je brána kamenná a na nej výjav, ako sa nad ťažko raneným skláňa ošetrovatel'ka smutného pohľadu, plného sútrpnosti. Jej počínanie objasňuje nápis: Robte dobre iným a zmiernite bolesť života, ktorú precíťujete i sami...! Popod túto bránu prejdú tí, čo nepoznajú lásku, ale z ľútosti vedia sa zmilovať nad biedou blížneho.

Pred tretími schodmi je brána medená a na nej výjav, ako muž svalnatých rúk kope studnicu vedľa cesty, kade tiahnu vozy za úpeku slnka. Z tváre sa mu zračí radosť a jeho počínanie objasňuje nápis: Robte dobre iným a okúsíte sladkosti z práce svojej! Popod túto bránu prejdú tí, čo vedia robiť dobro pre dobro samo a pre pôžitok zo šľachetného činu.

Pred štvrtými schodmi je zlatá brána a na nej výjav, ako umiera na kríži pravý človek. Z tváre i cez výraz nekonečnej bolesti svieti mu nadzemská žiara objasnená nápisom: Milujte sa, ako milujem ja i svojich nepriateľov! Popod túto bránu prejde už len tých niekoľko pútnikov, ktorí vedia pre iných zabudnúť na seba. Iba z tých dôjde kto-ten do paloty z krištáľu uprostred nádhernej záhrady, z jej tienistej terasy zrieť náramnú úbohosť ľudských duší, nevládajúcich z údolia a hmýriacich sa najviac v zapustnutých sadoch pred drevenou bránou v povedomí, že je ono stavisko z krištáľu nízko, nizulinko, kam sa dá vyjsť bez vážnejšieho ustávania. To mi prichodí na myseľ, kedykoľvek počujem hovoriť o láske a dávam otrhanému žobrákovi almužnu. Pociťujem mdlobu vlastnej duše. A vtedy, ak zriem nadol, vidím pod sebou len jedny schody, ktorými som prešiel, kým nado mnou dvíha sa brána medená i zlatá - a terasa i stavisko z krištáľu, na ktoré - ak sa zahľadím - hlava sa mi potočí pre výšku ... krehkému tak nedostupnú výšku!

☩ 4. nedeľa po Veľkej noci ☩

Téma: Zaslúbenie Ducha Svätého; Spievajte! a

Deň matiek – kresťanskej rodiny

10.5.2020

Oslavné piesne v našom spevníku: 336 – 366

Pieseň

Každý kvet i steblo trávy, vetra let i morské riavy,
svetlo dňa i nočné nebe spievajú len chválu Tebe,
Bože večný!

A kto čuje, kto sa díva, v kom je duša svetla chtivá,
kto sa túži k výškam prebiť, nemôže Ťa nevelebiť,
Bože dobrý!

Všadeprítomný Boh Svätý; si Pán času, Kráľ nad svety,
Ty si Slnce nad slncami, ó, skloň sa k nám, ó, buď s
nami,
Bože mocný!

M.R.Martáková

Ranná modlitba

Je letné ráno. Náruživô
ďakujú vtáci za svoj život.

Za slniečko a za dar stromu.
I nevediac i vediac Komu.

Pieseň z nich kypí, vyteká.
Jak rozprávočke z hrnčeka.

Je letné ráno. Vtáčia spiež
vzývajú na deň. A ja tiež
modlitbou zvoním, ako viem.
A za ránečko ďakujem.

Milan Rúfus

ČLOVĚK JE RODEM TANEČNÍK

*Nádech a výdech. Zas a znova
K tomu zvuk srdce: Buch! Buch! Buch!
Každému z kmene Adamova
přisoudil tenhle rytmus Bůh.
Rytmika vždycky pohotová –
od chvíl, kdy spustíš první křik
až do dne, kdy tě země schová.
Člověk je rodem tanečník.*

*Do tance řeči řadil slova
každý, kdo jednou vdechl vzduch:
Čingischán, slečna Magdonova,
účetní, mnich i dobrodruh.
Každý byl rytmem obdarován,
přidává k němu smích a vzlyk,
každý svou chůzí sítě snová...
Člověk je rodem tanečník.*

*Ukrytá jako v houšti sova,
anebo v dubu letokruh,
zní v tobě hudba staronová.
Ten, který umí napnout sluch,
slyší jí, cítí, v úctě chová...
Ví, že jsme vlastně jeden šik
okolo ohně šamanova.
Člověk je rodem tanečník.*

*Pravdu má kniha prorokova,
život je věru pouhý mžik.
Tím spíše hled' si zatancovat.
Nejsi snad rodem tanečník?*

Text: Michal Horáček

Hudba: Katarína Koščová, Daniel Špiner

Svedectvo:

Mám rada túto pesničku, ktorú spieva Katka Koščová. Tlkot srdca nám určuje rytmus nášho života rovnako, ako ohraničuje jeho začiatok i koniec. A rytmus, to je hudba. V našej rodine má hudba dôležité miesto. Ak som niekedy mala pocit, že si s niektorým členom rodiny nerozumiem slovne, tak hudba nás spojila. Roky môjho dospievania, pre ktoré boli pocity neporozumenia veľmi intenzívne, sa mi spájajú s pravidelným nedelným muzicírovaním: otec na gitare alebo klavíri, brat na klarinete a ja na husliach. V hudbe sme boli jedno – museli sme dodržiavať presný rytmu, správne intonovať, no každý dokázal do skladby vložiť aj kus svojich pocitov – „zafarbiť“ svoj part. A tak sme maľovali spoločný obraz, spoločné dielo...

Ak sa posuniem v spomienkach ešte ďalej dozadu, zistím, že prvé silné puto viažuce ma ku kostolu bola pre mňa hudba. Kým som ešte nevedela čítať, spievala som si „po svojom“ stojac niekde vedľa otca, ktorý hral na organ. No a odkedy som sa naučila čítať, tak ma v kostole počúť.

Hudba, ktorú hrám alebo spievam je pre mňa modlitbou, zastavením sa v zhone, darom od Pána a cestou, ako mu ďakovať, rozprávať sa s Ním, rozprávať o Ňom. A nemusia to byť zrovna spevníkové piesne alebo chrámová hudba. Na Slovensku a v Čechách máme množstvo autorov a interpretov, ktorých piesne majú myšlienku hodnú zamyslenia. Častokrát si ich pospevujem, používam ich ako barličku v smútku i v radosť. Skúsím sa podeliť o ne i s vami – veď hudbou sme obdarení od Boha všetci.

A.Šándorová

Kázňový biblický text: R 11, 33- 36

„Ó, hlbokosť bohatstva a múdrosti a známosti Božej! Aké nevyspytateľné sú Jeho súdy a nepochopiteľné cesty Jeho. Veď kto poznal myseľ Pánovu, alebo kto Mu bol radcom? Alebo kto prv dal Jemu, aby mu bolo treba odplatiť? Lebo z Neho a skrze Neho a pre Neho je všetko. Jemu sláva naveky. Amen“

Vzácné je, že v kalendári máme deň venovaný kresťanskej rodine. Svedčí to o tom, že si naša spoločnosť uvedomuje, aká je rodina dôležitá a akú úlohu má v rodine kresťanská výchova a kresťanský praktický život. Žijeme v rodinách. Vo väčšine prípadov môžeme povedať: Vďaka Bohu za moju rodinu. Smutné je, že nie v každom prípade je vhodné vzdávať vďaku za rodinu. V súčasnej nedobrovoľne-dobrovoľnej izolácii, kde sme do svojich domácností uzavretí na dlhé dni a noci práve od súladu v rodine záleží, ako sa máme.

V akých rodinách žijú ľudia dnes?

Až nám oči slzou zvlhnú pri pohľade na úctívý, láskyplný, trpezlivý, obetavý súlad v niektorých domoch, kde môžeme konštatovať: „takto to Pán Boh myslel, preto nám rodičov/deti dal, aby sme takúto oporu, takúto lásku, takýchto pomocníkov, takých manželov/manželky, také deti/rodičov mali, pre toto vytvoril rodiny!“;

v iných krajnostiach nám až srdce stvrdne pri pohľade na vonkajšie aj vnútorné rany, aké si dokážu spôsobovať tí pokrvne blízki, najbližší, nie raz, ale pravidelne. Voláme to týraním, šikanou, až by sa nám chcelo zasiahnuť, ochrániť, brániť... nemáme však na to právo, najčastejšie ani možnosť, okrem modlitby; Medzi takýmito dvomi krajnosťami existujúcich rodín sa nachádza množstvo rôznych variácií – kde z dobrých rodičov bývajú vychované dobré deti, alebo kde sa pri dobrých rodičoch, predsa niektoré dieťa dá

na zlé cesty, kde od nie práve najvzornejších rodičov spoločnosť dostane deformovaných dospievajúcich a dospelých ľudí, alebo kde pri zlých rodičoch akoby navzdory, vziať do sveta čestní, na správnej strane sa horlivo uplatňujúci ľudia.

Prichádzame na svet ako deti a potrebujeme lásku, opateru, výchovu, vzdelanie. Nikto sa bez toho nezaobíde a je vzácné, ak sa nám to dostáva vo vlastných, zdravých rodinách. Ďakujeme Pánu Bohu za každú chvíľu a každý láskavý čin našich rodičov. Prosíme Pána Boha, aby nám nedal zabudnúť na to množstvo obetí, ktoré za nás rodičia priniesli. Keď sa sami stávame rodičmi, až vtedy si uvedomujeme, čo všetko obnáša vychovávanie mladej, Bohom darovanej bytosti. Ako rodičia túžime, aby naše deti tiež vedeli oceniť a vážiť si našu vlastnú snahu pre ich dobro. Potom raz príde obdobie života, keď podobne ako útle dieťa rovnako chorý, starý, nevládny človek potrebuje lásku, opateru. Či tú svojim dávame? Či je vhodný ten spôsob, akým sme sa postarali o našich starých? Či a ako raz bude o nás postarané, keď už nebudeme sami vládajú? Ako sa zachovajú pri tom naši vlastní? V súvislosti s tým všetkým máme svoje vlastné predstavy, mnoho svojich zjavných aj skrytých túžob.

Ak nejaký recept môžeme sledovať, aby to celé čo najlepšie dopadlo, tak snáď podľa slov:

„Deti, poslúchajte svojich rodičov v Pánovi, lebo tak je to spravodlivé. Cti svojho otca a svoju matku — to je prvé prikázanie s prislúbením —, aby sa ti dobre vodilo a dlho si žil na zemi. A vy, otcovia, neodrádzajte svoje deti, ale vychovávajúce ich prísne a napomínajte ich v Pánovi.“ [Ef 6, 1-4]

Pridala by som k tomu komentár: a nechajte pri tom Boha byť Bohom.

Modlime sa za to všetko neustále a pri tom pamätajme na to, že naše plány a túžby Pán Boh splní rád, ale niekedy možno celkom inou cestou ako je tá, ktorú by sme volili my. Boh je múdry a mocný. Nechajme, aby sám láskavo riadil náš život, aj život našich detí. Lebo je hlboká Jeho múdrosť, sú nevyspytateľné Jeho súdy a nepochopiteľné Jeho cesty. S dôverou sa oddajme Pánovi a Jeho vedeniu. Amen

OKo

✠ 5. nedeľa po Veľkej noci ✠

Téma: Modlitba činiteľov slova; Modlite sa!

17.5.2020

Keď som pred mnohými rokmi išla v mojej rodnej dedine na vtedy novopostavenú faru na zápis ku konfirmačnej príučke, donekonečna som si v hlave opakovala slová 103. Žalmu. Práve ten bol mojou „vstupenkou“. Úlohou každého budúceho konfirmanda bolo zložiť pri zápise pred pánom farárom, pred ostatnými spolužiakmi a pred všetkými rodičmi takúto „vstupnú skúšku“ - povedať spamäti jeden Žalm.

Pravdaže, najviac krát zaznelo „Hospodin je môj pastier, nebudem mať nedostatku...“ (Vy, milí čitatelia, si poradové číslo k týmto slovom Žalmu už pridáte sami.). Mne vtedy babkina suseda, dnes už zosnulá, no v mojich spomienkach práve cez tento Žalm stále žijúca teta Mária Labátová poradila číslo Žalmu 103. Pozdával sa mi. Nebolo to niečo „vo dvoch riadkoch“, aby si pán farár nemyslel, že som to „odflákla“. Dodnes sa mi pozdáva. Už ma ako farára so zabudnutou Bibliou viackrát zachránil – zostal v hlave ako vytlačený. Často ma zachraňuje aj ako človeka na kolenách.

V jednej východnej cirkvi predpokladom pre cirkevný úrad bolo vedieť spamäti „celého Dávida“, čiže všetky Žalmy. Je ich 150! Pre takú skúšku by som sa ja ešte musela dlho pripravovať. Koľko Žalmov vieš ty? V starej cirkvi nebolo nič zvláštne, keď niekto vedel všetky Žalmy. Cirkevný otec Hieroným rozpráva, že v jeho dobe sa mohol počuť spev Žalmov na poliach a záhradách.

Žalmy sú piesňami, sú modlitbami. Martin Luther hovorí, že kto knihu Žalmov vážne a pravidelne modlitebne číta, ten iným, ľahším, vlastným modlitebným knižočkám rýchlo dá pokoj a povie: „Ach, to nie je šťava, sila, zmyselná žiadostivosť a oheň, ktorú nachádzam v Žalmoch, chutí mi to príliš chladno a tvrdo“. Vrele Vám túto modlitebnú knižku odporúčam v dnešnú nedeľu Modlite sa!

Nech nás k tomu povzbudí aj týchto niekoľko poznámok Dietricha Bonhoeffera z jeho „*Knihy modlitieb v Biblii*“: „Žalmy musíme pribrať do našich ranných i večerných modlitieb, aby sme tak v roku viac krát prešli celou knihou Žalmov a vždy hlbšie do nej vnikli. Nesmieme pri tom robiť výber podľa vlastného dobrozdania, lebo tým potupujeme túto modlitebnú knihu Biblie a myslíme si, že vieme lepšie, čo sa máme modliť, než sám Pán Boh... Keď sa chceme modliť Žalmy, nesmieme sa najprv pýtať, čo majú s nami, ale čo majú spoločné s Ježišom Kristom... Nezáleží na tom, či Žalmy vyjadrujú práve to, čo my v danej chvíli cítime vo svojom srdci. Možno je práve potrebné, aby sme sa modlili proti vlastnému citeniu, aby sme sa tak opravdivo modlili... Našu modlitbu nesmie usmerňovať nedostatok nášho srdca, ale bohatstvo Božieho slova...“

OKo

